

Презъ цѣлото плаване Дарвинъ страдалъ отъ морската болестъ, която много изтощила неговия организъмъ. Стомахътъ му отвикналъ правилно да работи, защото непрекъснато повръщаль при люшкането на парахода. Тази болестъ го измъчвала после презъ цѣлия му животъ. Непосилнитѣ страдания му позволявали да работи не повече отъ 4—5 часа на день, затова пъкъ тия часове той използуваль въ непрекъснатата работа.

Следъ като се настанилъ въ селото, Дарвинъ развѣдилъ животни и растения. Цѣлиятъ този животински миръ се силно привързалъ къмъ своя стопанинъ. Когато излазялъ на разходка, обикновено нѣщо било да се види на рамото му възседнало нѣкакво звѣрче, а по дрехата му да се катери нѣкоя полска мишка.

Неговиятъ градинарь казваль:

— Добъръ човѣкъ е моя господарь, но жалко е, че не може да си намѣри сериозно занимание. Гледайте сами: цѣли минути стои на едно мѣсто, като се взира въ нѣкое цвѣте. Е, би ли го направиль това човѣкъ, който си има сериозна работа?

* *

Отначало Дарвинъ, като съзнаваль слабитѣ си успѣхи въ училището, смѣталъ се неспособенъ да извърши нѣщо свѣсно. Но малко по малко се убедиль, че съ нищо не е по-лошъ отъ другитѣ.

Следъ 23 години, откакъ се завърналъ отъ пътуването си, той издалъ книгата *За произхода на видоветъ*, въ която се обяснява, какъ е произлѣзль и се е развиваль животинския свѣтъ.

Споредъ учението на Дарвина, растения, птици и животни, попаднали нѣкога на нѣкой островъ,